

FÁTYOL ZOLTÁN
A szegénység útjelző kövei

(César Vallejo emlékének)

*

*A szegénység útjelző kövei fehér tolulások az arcon,
 a szemalatti ráncok, mint marsbéli vízmosságok:
 test és lélek között vonulnak valahol,
 az időn kívül, minden időn túl már; megbecsülhetetlen
 távolságokban kataklizmák nyomait őrzik a kiütések,
 néha fehérek, néha mint a ledarált húsa;
 semmi másra nem emlékeztet ez a befelé ömlő önszín.
 A lélek darálódik hússá a nyomorban,
 pépesen, mint massa kenődik az elfonnyadt bőrre,
 felírja magát a felszínre formátlanul
 és örvények nélkül folyik el, megsemmisülve,
 amikor szembesül egy időre
 a könnyörtelen szájak és vastagbelek világával.*

**

*Ki vette észre, hogy a fűszál meszes edényekkel nő fel
 és elporlik végül a szélben megvadult nedveitől,
 ki látta, hogy az órák mind egyszerre nyílnak meg
 a sötétség előtt és a napvilág kétrét hajtva lehullik
 rozsdás bádoglemezként? Hol rontottuk el, mikor volt
 a pillanat, amikor a sóba mártott almák szétgurultak,
 mint a golflabdák, és elveszett az az egy is?
 (Noha eredendő bűnről illetlen beszélni koldusarcok
 és bemocskolt kenyér között.) Hihetünk-e még
 transzfigurációt – túlnézve az esti reklámfényeket –,
 ami ívet húz a testté nyútt világ meg a Lélek
 Kozmosza között, vagy nem születik többé emberi mű
 és tárgyainkat gubókba zárják az örület szelid pókjai?*

*Ma este Limában megszólalnak a harangok
 és kifényesedik néhány utcakő Trujillo-ban,
 mint a csillagok, önmagukból ragyogva minden irányba,
 megindulnak a harangnyelvek öntudatlan
 a szédítő perem felé, hogy konduljon az érc
 és az egykori szív, felferve időt és a miénket is megint,
 de a hangok azonnal nekivágnak az óceánnak,
 zártan, bár nem titkolózva repülnek Párizs felé,
 robajlanak a hullámok, harangzúgás és víz egybegyúrva
 közelít várost és kontinenst; vissza, vagy előre
 vonulva szárnyas kalácstól alkonnyal telt teáig,
 előre, vagy visszafelé repülnek a teljesülés felé?
 mindegy is már; ha készen az idő és megszólal a szó.*